

Bestudeer de Bijbel Dispensationeel

<http://www.wayoflife.org/index.html>, 24 Januari 2002

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling 1977.
Vertaling (ingekort) en voetnoten door M.V. Update 15-12-2014

De Bijbel refereert naar dispensaties of bedelingen in Efeziërs 1:10:

“Om in de **bedeling** van de volheid der tijden, weer alles tot één te vergaderen in Christus, beide wat in de hemel is, en wat op de aarde is”.¹

Hier staat het Griekse woord **oikonomia**, dat Strong definieert als “bestuur (van een huishouden of landgoed); in het bijzonder, een (religieuze) ‘economie’”. Dit Griekse woord wordt ook vertaald als “rentmeesterschap” (Lukas 16:2-4). Het is dus een tijdsperiode waarin God een bijzonder werk doet.

Een ander bijbels woord hiervoor is “**tijd(en)**”. We zien dit woord in Efeziërs 1:10 - “de volheid der **tijden**”² ...” Alhoewel het woord “tijden” verschillende dingen kan betekenen in de Bijbel, verwijst één van de betekenissen naar een tijdsperiode waarin God zijn voornemens uitwerkt. In Handelingen 1:7 vinden we de uitdrukking “de **tijden**”³, die verwijzen naar Gods plan. Deze worden ook genoemd “de **gelegenheden**”⁴ (“seasons”, KJV; Handelingen 1:7). De Bijbel spreekt van de “**tijden**”⁵ der heidenen” (Lukas 21:24), de “**tijden**”⁶ der wederoprichting aller dingen” (Handelingen 3:21), en “deze tegenwoordige **tijd**”⁷ (Romeinen 11:5).

Een andere bijbels woord hiervoor is “**eeuw**”⁸ (“age”, KJV). De Bijbel refereert naar “andere **eeuwen**”⁹ (Efeziërs 3:5) en “toekomstige **eeuwen**”¹⁰ (Efeziërs 2:7) en “alle **geslachten**”¹¹ (“ages”, KJV; Efeziërs 3:21).

Een ander bijbels woord hiervoor is “**dag**”. Deze term wordt in de Bijbel op verschillende manieren gebruikt, maar opnieuw, een van de manieren waarop het wordt gebruikt is om te refereren naar een periode waarin God een bepaald werk verricht. Voorbeelden zijn: “de **dag**”¹² des heils” (Jesaja 49:8), “de **dag**”¹³ der zaligheid” (2 Korinthiërs 6:2), “De **dag**”¹⁴ van de HEERE der heerscharen” (Jes 2:12), “de uiterste **dag**”¹⁵” (Johannes 6:54), en “de **dag**”¹⁶ van onze Heere Jezus Christus” (1 Korinthiërs 1:8; Filippenzen 1:10; 2:16; 2 Thessalonicenzen 2:2).

¹ Ook Efeziërs 3:2: “Indien gij maar gehoord hebt van de **bedeling** [*oikonomia*] der genade Gods, die mij gegeven is aan u”. Ook Kolossenzen 1:24-26: “... de gemeente; welker dienaar ik geworden ben, naar de **bedeling** [*oikonomia*] van God, die mij gegeven is aan u, om te vervullen het Woord Gods; Namelijk de verborgenheid, die verborgen is geweest van alle eeuwen en van alle geslachten, maar nu geopenbaard is aan Zijn heiligen. De Gemeente was een *verborgen* bedeling!

² Gr *kairón*, van *kairos*: juiste plaats, wonderbare plek; gunstig ogenblik, goede gelegenheid; kans; tijd(somstandigheden), jaargetijden ... (Prisma G/N).

³ Gr. *chronous*, van *chronos*: tijd(sduur).

⁴ Gr. *kairous*. Zie voetnoot 2.

⁵ Gr. *kairoi*. Zie voetnoot 2.

⁶ Gr. *chronón*, van *chronos*: tijd(sduur).

⁷ Gr. *kairó*. Zie voetnoot 2.

⁸ Gr. *aión*: tijd(sduur), eeuw.

⁹ Gr. *geneais*, van *genos*: geslacht, generatie.

¹⁰ Gr. *aiósin*, van *aión*: tijd(sduur), eeuw.

¹¹ Gr. *geneas*, van *genos*: geslacht, generatie.

¹² Hebr. *yôwm*: dag, tijdperk (Strong 3117)

¹³ Gr. *èmera*: dag; tijd.

¹⁴ Hebr. *yôwm*: dag, tijdperk (Strong 3117)

¹⁵ Gr. *èmera*: dag; tijd.

¹⁶ Gr. *èmera*: dag; tijd.

De Bijbel leert dus dat er grote, onderscheiden tijdsperiodes zijn waarin God zijn eeuwig plan uitwerkt. Deze periodes worden genoemd: “dispensaties” of “bedelingen”, “eeuwen”, “tijden” en “dagen”. Sommigen maken een duidelijk onderscheid tussen deze termen, maar het komt me voor dat ze allemaal dezelfde algemene betekenis hebben, en veelal op dezelfde manier in de Schrift gebruikt worden.

WAT ZIJN DE DISPENSATIES?

De Bijbel zegt ons niet specifiek hoeveel tijdperken er geweest zijn sinds God de mens maakte, of hoeveel er in de toekomst zullen komen. C.I. Scofield, auteur van de bekende Scofield Bijbel, en vele andere welbekende dispensationalistische leraren, hebben geleerd dat er zeven dispensaties zijn. Scofield zei: “Elk van de dispensaties van God kunnen gezien worden als een op de proef stelling van de natuurlijke mens, en elke dispensatie eindigt in oordeel, hetgeen de volkomen faling van de mens laat zien in elke dispensatie”.

Dat is één manier waarop de tijden van God kunnen uitgelegd worden en ingedeeld; maar er zijn ook andere manieren om te kijken naar Gods tijdperken, en het getal zeven is niet noodzakelijk. Het exacte aantal dispensaties of tijden is niet het belangrijkste. U zou kunnen zeggen dat er vijf dispensaties zijn, of acht, of tien, afhankelijk van hoe u een tijdperk definieert. Het belangrijkste punt is dat er WERKELIJK verschillende periodes zijn geweest waarin God zijn voornemens heeft uitgewerkt, en gedurende deze periodes heeft God op verschillende wijzen met de mensen in verbinding gestaan en heeft verschillende dingen van hen gevraagd. Om bijbelse profetie te interpreteren en te verstaan moet men dit goed beseffen.

DE DISPENSATIES IN GODS WOORD

Persoonlijk geloof ik dat het voordeliger is om de tijden in negen categorieën te verdelen, zoals volgt:

- 1. Onschuld:** Adam en Eva in de Hof van Eden (Genesis 1-3). Dit tijdperk strekt zich uit van de schepping van Adam tot aan de uitdrijving uit Eden. Adam en Eva werden zondeloos geschapen en hen werd slechts één gebod gegeven, namelijk niet te eten van de boom der kennis van goed en kwaad. Toen zij zondigden was het tijdperk van de onschuld voorbij. Wij weten niet hoelang Adam en Eva in de Hof van Eden leefden voordat zij zondigden, maar we weten dat zij geen kinderen hadden tot na de val.
- 2. Geweten:** Vanaf Adams val tot aan de Vloed (Genesis 4-8). Gedurende deze periode liet God de mens aan zijn lot over. Er was geen wet, maar er werden profeten gezonden door God, zoals Abel, Henoch en Noach. Het resultaat was dat de mensen de aarde bedierven en moesten vernietigd worden in de Vloed - enkel Noach en zijn familie werden behouden om het menselijke ras verder te zetten. Deze periode duurde ruwweg 1600¹⁷ jaren.
- 3. Menselijke regering:** Van na de Vloed tot de Toren van Babel (Genesis 9-11). Na de vloed gaf God aan Noach en zijn nakomelingen nieuwe geboden. Hij gebod hen de aarde te “vervullen” (Genesis 9:1). Hij gaf hen het vlees van dieren als voedsel (Genesis 9:3-4). Hij gebod hen moordenaars ter dood te brengen (Genesis 9:5-6). Hij stelde het verbond in dat Hij nooit meer de aarde in water zou vernietigen (Genesis 9:8-17). In plaats van naar de uiteinden van de aarde te trekken, en

¹⁷ De fundamentele vraag is of de Bijbeltekst ons werkelijk veroorlooft om in Genesis 11 (en hetzelfde geldt voor Genesis 5) de verwekkingsleeftijden van de vaders zonder meer bij elkaar op te tellen. Velen menen van niet. Er zijn ook voorbeelden van het veelvuldig weglaten van generaties in geslachtsregisters, bv. in Mattheüs 1; 1 Kronieken 23:15v. en 26:24; Ezra 7:1-5 en 1 Kronieken 6:3-14. Dit was een gewone oosterse wijze van doen. We kunnen nooit zeker weten of zulke weglatingen ook niet in Genesis 5 en 11 hebben plaatsgevonden. In ieder geval moet er in Genesis 11:12 zo'n omissie hebben plaatsgevonden, want in Lukas 3:36 verschijnt een Kainan tussen Arpachsad en Selah, en het is niet bepaald bevredigend aan te nemen dat de geïnspireerde schrijver Lukas hier een onjuiste bron geciteerd zou hebben. Daarom schat ik de tijdsperiodes tussen Adam en Vloed, en tussen Vloed en Abraham, groter. Vermits de Schrift ons blijkbaar niet toelaat een precieze berekening te maken, kan een gezonde schatting een antwoord bieden tegenover evolutionisten. Ik schat dat Adam maximaal zo'n 7000 vC. geschapen is. Daarmee komt ook de menselijke seculiere geschiedenis overeen. De Schrift laat ons echter niet toe te zeggen dat de aarde méér dan 10.000 jaar oud is. Tussen de 6.000 en 10.000 jaren lijkt me op grond van de gegeven bijbelse chronologie redelijk - beslist geen miljoenen jaren!

de aarde te vervullen, bleven de kleinzonen van Noach bij elkaar om zich te verhogen tegen God, en zij bouwden de Toren van Babel. Deze periode duurde grofweg 400¹⁸ jaren.

4. Belofte: Van Abraham tot de overhandiging van de Wet (Genesis 12-50). Gedurende deze periode bouwde God aan de natie Israël als voorbereiding op het geven van de Wet. Hij begint met Abraham en daarna zijn nakomelingen Izaäk, Jakob, de 12 zonen van Jakob, en bracht hen naar Egypte. Deze periode duurde ruwweg 430 jaren.

5. Wet: Van Mozes tot de komst van Christus (van Exodus tot aan het eind van het Oude Testament). Gedurende deze periode bracht God Israël onder de Mozaïsche Wet om hen voor te bereiden op de komst van Christus. De Wet doet dit op twee manieren: (1) Het toont de mens zijn zondige toestand en zijn behoefte aan redding. (2) Het voorafschaduwde Christus in vele typen. Het is belangrijk te begrijpen dat de mensen nooit werden gered door het houden van de Wet. Redding is er altijd geweest door genade en door geloof in Gods Woord (Romeinen 4:1-8). De Wet werd gegeven om zonde te openbaren, niet om mensen te redden van de zonde. Deze periode duurde ruwweg 1500 jaren.

6. Genade: Van Christus tot aan het eind van de Kerkbedeling (van Handelingen tot Judas¹⁹). De Kerkbedeling begon eigenlijk al met de fundamentlegging door Christus, tijdens Zijn aardse bediening, maar binnen de scope van deze studie kunnen we de dingen vereenvoudigen en beter beginnen met het boek Handelingen. Gedurende deze periode roept God een speciaal lichaam van mensen, uit alle naties en volkeren van de aarde. Tot op vandaag duurt deze periode nu bijna 2000 jaar.

7. Oordeel: De Grote Verdrukking²⁰ (Openbaring 6-18). Gedurende deze periode zal God Israël herstellen en de wereld voorbereiden op de wederkomst van Christus: (1) Door middel van oordelen over zondige mensen. (2) Door oordelen over Israël, hetgeen ervoor zal zorgen dat zij ontwaken uit hun geestelijke blindheid en zij zich tot Christus zullen wenden. Deze periode zal zeven jaar duren.

8. Vrederijk: Het Millennium (Openbaring 19-20). De tweede komst en de duizendjarige regering van Christus (Openbaring 19-20). Gedurende deze periode zal God een koninkrijk oprichten op aarde, en alle naties zullen geregeerd worden vanuit Jeruzalem. Deze periode zal 1000 jaar duren.

9. Eeuwigheid (Openbaring 21-22). Vanaf hier zal God Zijn plannen verder uitwerken tot in de eeuwigheid, maar de Bijbel reikt niet zover om te weten wat dan precies gebeurt.

[Zie een schema van de bedelingen: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Bedelingen.pdf> (NL) & <http://www.verhoevenmarc.be/dispensaties.jpg> (Engels)]

HET VOORDEEL VAN DISPENSATIONALISME

1. Dispensationale theologie helpt ons de Bijbel te bestuderen binnen zijn eigen context

Bijvoorbeeld, Ezechiël 18:20-24 zegt dat mensen worden geoordeeld overeenkomstig zij al dan niet de Wet gehouden hebben. Velen hebben foutief gedacht dat deze tekst leert hoe men gered kan worden. Zij die denken dat een wedergeboren gelovige zijn redding kan verliezen, gebruiken zulke verzen om hun leer van de afval der heiligen te ondersteunen. Maar de bijbelstudent moet elke passage binnen zijn context interpreteren. En de context hier is Mozaïsch. Wij weten bovendien uit het Nieuwe Testament dat dit vers niet werd geschreven om mensen te tonen hoe ze gered moeten worden. Het werd geschreven om de mens zijn ongeredde toestand te laten zien, opdat zij voor redding naar Christus hun toevlucht zouden nemen.

Een ander voorbeeld is Gods oordeel over Kaïn in Genesis 4:9-12. God bracht hem niet ter dood voor het vermoorden van zijn broer. Is dit in tegenspraak met wat God later zei tegen Noach, in Genesis 9:6? Neen, omdat die mensen in verschillende bedelingen leefden. Gods handelen met de mens was verschillend, en wat Hij van de mens verlangde was verschillend.

¹⁸ Ibid.

¹⁹ Ik geef de voorkeur aan de periode van Handelingen tot en met Openbaring 3. Openbaring 2 en 3 gaan profetisch over de hele Kerkbedeling. In Openbaring 4 en 5 is de Gemeente in de hemel. Vanaf Openbaring 6 komt de verdrukkingstijd waarin neemt God de draad weer opneemt met Israël en zij tot bekering komen.

²⁰ Zie het schema De 70 Jaarweken in het Boek Daniël: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/70-jaarweken-Daniel.pdf>.

Een ander voorbeeld is Mattheüs 10:5-15. Hier zendt Jezus Zijn discipelen uit om te prediken, maar bemerk de volgende restricties: (1) Zij mochten enkel aan de Joden prediken (vs 6). (2) Zij moesten prediken dat het koninkrijk der hemelen nabij was (vs 7). (3) Zij moesten mirakels doen (vs 8). (4) Geen geld of extra kleding meenemen (vs 9-10). (5) Geen wapen (staf) meenemen²¹. Dit is in directe tegenstrijd met de bevelen die later in het Nieuwe testament worden gegeven. Later beval Christus dat Zijn discipelen tot *alle* mensen moesten prediken (Mattheüs 28:18-20), het te prediken Evangelie is dan niet meer dat van het koninkrijk der hemelen, maar eerder dat van de dood, begraving en opstanding van Jezus Christus (Markus 16:15). Hij beval ook dat ze geld moesten meenemen en een zwaard²² (Lukas 22:35-36).

Wat is het verschil tussen deze verslagen? Het verschil is dat zij spraken onder verschillende dispensaties. In Matt 10 zendt Christus Zijn discipelen uit om aan Israël de bekendmaking te doen dat hun Messias en Koning aanwezig was. Dat is de betekenis van “het koninkrijk der hemelen is nabij” (vs 7). Het was nabij omdat hun Koning in hun midden stond! Dus, de boodschappers moesten naar Israël gaan, om ten aanzien van hen mirakels te doen, om te bekrachtigen dat hun Messias was gekomen, zoals voorzegd door de profeten, terwijl zij niets voor zichzelf moesten voorzien omdat het werk slechts voor een korte tijd bestemd was. Later, nadat Israël Christus had afgewezen, begon Hij voorbereidingen te doen voor de kerk- of gemeentebedeling en de prediking van het evangelie in alle streken van de aarde. Gods programma veranderde en zo ook de methoden en de vereisten.

2. Het dispensationalisme maakt een duidelijk onderscheid tussen Israël en de Kerk

1 Korinthiërs 10:32 stelt duidelijk dat er drie categorieën van mensen zijn in de wereld van vandaag:

“Weest zonder aanstoot te geven, en voor de JODEN, en voor de GRIEKEN, en voor de GEMEENTE Gods”.

Het is dus duidelijk dat Israël niet hetzelfde is als de Kerk.

Dit is een heel erg belangrijke zaak voor de bijbelstudent om te verstaan. Sommige van de meest voorkomende fouten in de theologie hebben te maken met het verwarren van de Kerk met Israël.

VOORBEELDEN

Het is een van de fouten van het ROOMS-KATHOLICISME. Rome beweert het ‘nieuwe Israël’ te zijn en heeft vele dingen geadopteerd vanuit de oudtestamentische bedeling, zoals priesters, tempels, kandelaars, wierook, waterbesprenkeling, en vele andere dingen. Dat is één reden waarom Rome het heilig land wilde inpalmen in de tijd van de kruistochten van de middeleeuwen. Dat is ook de reden waarom Rome het bestuur van Israël over Jeruzalem tegenstaat. Zelfs tot op vandaag ondersteunt Rome de internationalisering van Jeruzalem.

Het is ook een van de fouten van het PROTESTANTISME. Hiermee refereer ik naar de Anglicaanse, Presbyteriaanse, Methodistische, Gereformeerde en Lutheraanse denominaties. Toen de protestanten Rome verlieten, in de 16de en 17de eeuw, lieten zij niet alle fouten van Rome achter. Eén van die fouten die zij met zich meenamen behoort tot het domein van de ecclesiologie en de interpretatie van profetie. Zij leren dat Israël door God permanent werd verworpen en vervangen door de Kerk, en dat de Kerk de voortzetting is van Israël. Zij geloven niet dat de oudtestamentische beloften en profetieën die op Israël betrekking hebben, letterlijk zullen vervuld worden. Ook hebben zij in mindere of meerdere mate rituelen geadopteerd uit de oudtestamentische dispensatie, zoals priesters, nauwgezette ceremonieën of “liturgie”, kinderdoop (vergeestelijking van kinderbesnijdenis), kandelaars, wierook, enz.

²¹ Zij moesten toen (nog) geen strijd voeren.

²² Zij hadden vanaf nu een strijd te voeren. Kantt. 44 Statenvertaling: “Namelijk zwaard ... om den vijand tegen te staan; dat zij ook alzo in deze zware aanstaande tijden van vervolging zich moeten voorzien met **geestelijke wapenen**, om daardoor sterken wederstand te doen. Zie 2 Cor. 10:4; Ef. 6:12; 1 Tim. 1:18. Hetwelk de apostelen toen niet verstonden dan van de uiterlijke wapenen, gelijk blijkt uit Luk. 22:37-38”.

De meeste SEKTEN beweren ook dat zij de voortzetting zijn van Israël, in een of andere vorm²³. Bijvoorbeeld de “Wereldwijde Kerk van God”, gesticht door Herbert W. Armstrong, beweerde dat tien van de stammen van Israël verloren waren maar vandaag terug opgedoken zijn in Engeland en Amerika en dat ze hersteld werden in hun sekte. Dit wordt genoemd Brits-Israëlisme, en andere valse groeperingen leren hiervan een of andere vorm.

Het is erg belangrijk de fout hiervan te begrijpen. Gods beloften aan Israël hebben beslist niet gefaald. Israël zondigde wel en werd gestraft, net zoals God had gewaarschuwd in Deut 28:15-68, maar God heeft ook beloofd dat Hij Israël zou herstellen. Haar verbonden met God (andere dan het Mozaïsche verbond) zijn onvoorwaardelijk, eeuwig en onveranderlijk.

Beschouw bijvoorbeeld het Davidische verbond in 2 Samuël 7. Dit is een uitbreiding van Gods verbond met Abraham. In Zijn verbond met David (1) herbevestigde God het onvoorwaardelijke Abrahamitische verbond via Davids familie (2 Samuël 7:10); (2) Beloofde Hij dat Hij de troon van David voor altijd zou bevestigen (2 Samuël 7:12-13); (3) Beloofde straf voor zonde maar nooit een annulering van de belofte (2 Samuël 14-15); (4) Beloofde de bestendigheid van Davids huis en koninkrijk voor altijd (2 Samuël 7:16). Dit alles is vervuld in Davids Zoon, Jezus Christus, Die de troon geërfd heeft van David (Mattheüs 1:1) en Die het Davidische koninkrijk zal bevestigen bij Zijn wederkomst naar de aarde (Jesaja 9:5-6).

Het Nieuwe Testament zegt ons hetzelfde. In Romeinen 11:25-29, bijvoorbeeld, wordt ons voluit gezegd dat God Israël tijdelijk aan de kant heeft gezet, maar dat Hij hen zal herstellen en Zijn beloften aan hen zal vervullen.

Dit betekent dat al Gods beloften aan Israël, in het Oude Testament, letterlijk zullen vervuld worden.

1. Israël zal hersteld worden in hun land (Zacharia 10:6-12).
2. Israël zal in een zwaar oordeel gebracht worden maar een derde deel zal Gods Naam aanroepen en in het land overblijven (Zacharia 13:8-9).
3. Israël zal verlost worden (Zacharia 12:10 - 13:1).
4. De Messias zal terugkeren en al Israëls vijanden verslaan en Hij zal regeren vanuit Jeruzalem (Zacharia 14:1-21).

Het is dan cruciaal om de bijbelse profetieën letterlijk te interpreteren, en te begrijpen dat er een verschil is tussen Israël en de Kerk.

HET CONTRAST MET VERBONDS- OF GEREFORMEERDE THEOLOGIE

Het tegenovergestelde van dispensatietheologie is de zogenaamde verbondstheologie. Dit is de standaard protestantse theologie. Ze beweert dat de oudtestamentische profetieën die betrekking hebben op Israël, REEDS geestelijk, allegorisch of symbolisch vervuld werden. Deze theologie kan teruggevoerd worden tot de tijd van de Heidelberg Catechismus van 1584 en werd 100 jaar later ingekapseld in de Westminster Confession. Verbondstheologen geloven dat Israël verworpen werd en dat haar profetieën vervuld werden in de Kerk. Zoals kan verwacht worden bestaat er een aanzienlijke verscheidenheid binnen de verbondstheologietradities, maar enkele standaardkarakteristieken zijn de volgende:

1. De verbondstheologie zegt dat er slechts twee verbonden waren. De traditionele verbondstheologie zegt dat er een verbond van werken was vóór de zondeval en een verbond van genade sinds de zondeval; een verbond van werken met Adam en een verbond van genade met Christus. De Westminster Confession stelt: *“The first covenant made with man was a covenant of works, wherein life was promised to Adam; and in him to his posterity, upon condition of perfect and personal obedience. Man, by his fall, having made himself incapable of life by that covenant, the Lord was pleased to make a second, commonly called the covenant of grace; wherein He freely offereth unto sinners life and salvation by Jesus Christ”*.

²³ Een voorbeeld is ook die van de ‘beleidvolle slaaf klasse’ van de Jehovah-getuigen, ‘de 144.000’.

2. De verbondstheologie zegt dat oudtestamentische profetieën die betrekking hebben op Israël, geestelijk of allegorisch of symbolisch vervuld werden in de Kerk. Verbondstheologen beweren dat Israël permanent werd verworpen.
3. De verbondstheologie zegt dat er slechts één enkele groep van verlost volk is: Israël in oudtestamentische tijden en nu de Kerk, die zoals verondersteld Israël heeft vervangen.
4. De verbondstheologie werd traditioneel vergezeld van de praktijk van kinderdoop, wat gezien wordt als het binnengaan in Gods nieuwe verbond. Zij argumenteren dat vermits het oude verbond de ritus kent van de besnijdenis van baby's, het nieuwe verbond de ritus moet hebben van kinderdoop.

DE GEVAREN VAN DISPENSATIONALISME

1. Denken dat de bijbelstudent een zekere vorm van dispensationeel denken moet accepteren

Terwijl het duidelijk is dat er verschillende dispensaties in de Bijbel zijn, moet de bijbelstudent niet gedwongen worden de traditionele vorm van dispensationalisme te aanvaarden, zoals geleerd door bepaalde mannen of groepen. In feite zijn geen twee dispensationele leraren het over elk punt eens. Elke systematische theologie en elke leer van mensen moet zorgvuldig beproefd worden aan de Bijbel (Handelingen 17:11; 1 Korinthiërs 14:29; 1 Thessalonicenzen 5:21).

Hierna enkele verschillen in de dispensationele theologie die vandaag bestaan.

Traditioneel Dispensationalisme (C.I. Scofield, Clarence Larkin, Chafer). Sommige punten in deze theologie: (1) Israël is op de aarde, de kerk is in de hemel en de twee komen niet samen in de eeuwigheid. (2) Sommige klassieke dispensationalisten leren dat er twee wegen van redding zijn: werken in het O.T. en geloof in het N.T. Chafer leerde dat er twee nieuwe verbonden zijn: een met Israël en een met de Kerk.

Bepaald Dispensationalisme (Charles Ryrie, John Walvoord, Dwight Pentecost, Dallas Seminary). Israël en de Kerk zullen samen zijn na het millennium; er is slechts één weg tot redding in beide testamenten (geloof); er is slechts één nieuw verbond dat gedeeld wordt door zowel Israël als de Kerk.

Verder Bepaald Dispensationalisme (Robert Saucy, Craig Blaising, Darrell Bock). In recente jaren hebben sommigen nog meer veranderingen aangebracht aan de dispensationele gedachte. Zij stellen: (1) De Kerk is niet een inlassing maar een eerste stap naar de oprichting van Gods koninkrijk. (2) God heeft geen twee voornemens (d.w.z. Israël en de Kerk); er is slechts één voornemen waar beiden in delen. (3) Er is geen onderscheid tussen Israël en de Kerk in de toekomstige staat. (4) De Kerk zal regeren (met Joden) in verheerlijkte lichamen op aarde gedurende het millennium. Maar toch houden zij vol dat de OT-profetieën aangaande Israël zullen vervuld worden in het millennium door etnische Joden. Zij zien niet de Kerk als het nieuwe Israël, noch geloven zij dat de OT-profetieën in de Kerk werden vervuld.

Alhoewel ik niet persoonlijk de geschriften van al deze mannen heb bestudeerd, ben ik het eens met sommige van de conclusies van deze mensen, door mijn eigen studie van de Bijbel. Mij lijkt het dat geen enkel systeem van dispensationele theologie geheel bevredigend is voor wat de Bijbel leert over Israël, de Kerk en de toekomstige dingen. Eén reden is dat God ons niet alles vertelt. Niet elke vraag zal beantwoord worden in onze tijd.

2. Denken dat deze dispensationele perioden van elkaar afgesloten zijn

In feite is het handelen van God met de mens dikwijls gelijk in alle tijdperken en dispensaties, en vele algemene principes overlappen alle dispensaties

VOORBEELDEN

Alhoewel één tijdperk "menselijk bestuur" genoemd wordt, betekent dat niet dat het menselijke bestuur nadien ophield.

Alhoewel één van de tijdperken het "tijdperk van de Wet" genoemd wordt, betekent dat niet dat er geen Wet meer is sinds de komst van Christus.

Alhoewel de kerk- of gemeentebedeling algemeen de “genadebedeling” wordt genoemd, betekent dat niet dat er geen genade was vóór de Kerk. De genade van God is voor de mens beschikbaar geweest doorheen alle tijdperken sinds de zondeval. Noach vond genade (Genesis 6:8). Israël vond genade in de wildernis (Jeremia 31:2).

3. Maken van onnodige en onjuiste dispensaties of een te scherpe onderverdeling

Dit wordt genoemd “ultra-dispensationalisme” of “hyper-dispensationalisme” en wordt gekarakteriseerd door het maken van te scherpe verdelingen tussen de bediening van Christus en dat van de apostelen, en het afscheiden van Paulus leer ten opzichte van die van Petrus en andere apostelen, enz. Sommige van de welbekende leraren van het ultra- of hyperdispensationalisme zijn E.W. Bullinger, Cornelius Stam, J.C. O’Hair, Charles Welch, Otis Sellers, A.E. Knoch, and Charles Baker. Er zijn vele variaties van ultra-dispensationalisme.

4. Niet erkennen dat er overgangperiodes zijn tussen dispensaties

Eén probleem dat kan opduiken wanneer de Bijbel dispensationeel wordt bestudeerd, is het niet erkennen dat er overgangperiodes zijn. Zo is bijvoorbeeld Johannes de Doper een overgangsfiguur. Hij is de laatste van de oudtestamentische profeten van Israël, maar hij is gelijk ook een voorloper van Christus, de stichter van de Kerk. Eigenlijk zijn de vier Evangelien zelf overgangsboeken. Zij zijn er voor Israël en voor de Kerk. Ook het boek Handelingen is een overgangsboek - niet alles in dit boek is de norm voor de Kerk vandaag. De gave van tongen, bijvoorbeeld, was een getuigenis voor Israël (1 Korinthiërs 14:21-22) en is niet langer relevant.

5. Het veronachtzamen van bepaalde gedeelten in de Bijbel

Sommigen veronachtzamen de vier Evangelien, de Handelingen of Openbaring, maar dat is verkeerd. Alhoewel niet elk Schriftgedeelte gericht is AAN ons, is elk deel van de Bijbel geschreven VOOR ons, en zitten er belangrijke lessen in voor christenen van vandaag. Zie 1 Korinthiërs 10:6, 11; Romeinen 15:4.

CONCLUSIE: DE LEUGEN OVER HET DISPENSATIONALISME

Sommigen die het dispensationalisme verachten, hebben beweerd dat dit niet eerder werd geleerd dan sinds de 19de eeuw. Sommigen zeggen dat het begon met John N. Darby²⁴, de stichter van de Plymouth broederbeweging. Alhoewel het waar kan zijn dat een bepaalde vorm van dispensationalisme, zoals die van Darby of Scofield, niet eerder werd geleerd dan in een tamelijk recente tijd, is het duidelijk dat een geloof in dispensaties helemaal teruggaat tot de apostelen.

1. We hebben gezien dat het Nieuwe Testament leert dat er dispensaties zijn waarin God Zijn grote voornemens uitwerkte. Ze worden ook genoemd: bedelingen, tijdperken, eeuwen, tijden en dagen.
2. Zelfs de vroege christenen, na de apostelen, leerden een vorm van dispensationalisme. Justinus Martyr (100-165 nC) geloofde in vier fases in de geschiedenis van Gods plan: Van Adam tot Abraham, van Abraham tot Mozes, van Mozes tot Christus, en van Christus tot de huidige staat. Irenaeus (120-202 nC) leerde iets overeenkomstigs. Hij verdeelde de dispensaties als volgt: (1) Van Scheping tot Vloed, (2) van Vloed tot Wet, (3) van Wet tot Evangelie, (4) van Evangelie tot de eeuwige staat. Larry Crutchfield zegt in *Ages and Dispensations of the Ante-Nicene Fathers* dat sommigen van de vroege kerkleiders “zeer kortbij kwamen in het maken van dezelfde verdelingen als moderne dispensationalisten doen”.

Lees verder over chronologie en bedelingen: <http://www.verhoevenmarc.be/#Bedelingen>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm

²⁴ Zie *The Early Church fathers and the foundations of dispensationalism*, Larry V. Crutchfield, <http://www.tyndale.edu/dirn/articles/early6.html>